

[K. Helveg Petersen.]

gen? Der er jo i fællesmarkedet organer, der sikrer os adgang til at gøre vor indflydelse gældende, adgang til at påvirke andre. Hvis vi vil indstille os på en mere udadvendt indsats eller, for at referere til det, der er sket i disse måneder, hvor oplysningsarbejdet er foregået så stærkt, vil anvende nogle af de kræfter og den iver, der her er lagt for dagen, på mere udadvendte opgaver, hvis vi i vore uddannelser, i vor administration og i vore institutioner vil tage udfordringen op, hvis vi vil forberede os på at yde en målbevidst indsats i den retning, mange af os ønsker — hvis vi vil gøre alle disse ting, kan det have betydning.

Lad mig så føje til, at hvis vi mener, at vi i vort samfundsliv, i vor folkelige, sociale og kulturelle udvikling har værdier, som vi kan være bekendt, bør vi søge at påvirke udviklingen med disse værdier, og så skal vi i øvrigt regne med, at vi kan finde inspiration i adskilligt af det, vi møder hos de nationer, der er tilsluttet EF.

Lad mig slutte med at sige, at når man i mange år har deltaget i internationalt arbejde efter fattig evne og på mange forskellige måder, som jeg har gjort det, og gang på gang er blevet skuffet, når det har drejet sig om at virkeliggøre ideer, som man egentlig syntes var helt nærliggende og lige til, så tør man ikke afvise den mulighed, som tilslutning til fællesmarkedet frembyder. Det er ikke den ideelle løsning. Det er ikke svært at finde svagheder knyttet til EF-opbygningen, til beslutningsprocesserne, svagheder knyttet til de lande, der deltager, osv. Men der rummes i Fællesskaberne og i ideen om dem en dynamik, der kan tjene til, at vi kan nå videre til fjernere mål, til det verdenssamfund, hvortil de enkelte nationer afgiver dele af deres suverænitet som en forudsætning for, at det på længere sigt vil være muligt at løse menneskehedens fælles problemer, at virkeliggøre FN-pagtens idealer om fred mellem folkene, om menneskerettighederne, om sociale fremskridt og om frihedsidealerne.

Det er ud fra disse betragtninger, at jeg, når jeg vurderer argumenterne for og argumenterne imod vor tilslutning, er nået til den overbevisning, at jeg vil stemme for, at vi tilslutter os fællesmarkedet.

(Kort bemærkning).

Poul Dam: Hr. K. Helveg Petersen bebrejdede modstanderne, at de i så høj grad byggede på formodninger, gisninger og antagelser om fremtiden og i så forholdsvis ringe grad på de kendsgerninger, der foreligger. Ja men er det egentlig så underligt? Hvad er det, det drejer sig om? Det drejer sig om — som i al politik — at forestille sig fremtiden. Hvilken fremtid er det, vi ønsker os? Her må vi overveje og vurdere de kendsgerninger, som er planerne, intentionerne inden for Fællesskabernes lande; hvad de ønsker, og hvad de vil, vil, selv om det ikke er gennemført endnu, komme til at præge fremtiden. Og er det den fremtid, vi ønsker?

Der var en modsætning mellem denne betragtning fra hr. K. Helveg Petersen og de visioner, som vi holder så meget af hos ham, om en åben verden på FN-pagtens grundlag. Jeg forstår ikke, at hr. K. Helveg Petersen tror, at vejen til en åben verden, til en friere verden, til en verden, der bygger på San Francisco-pagtens høje idealer, virkelig skulle gå gennem en aflåsning i en del af Europa.

(Kort bemærkning).

K. Helveg Petersen: Jeg tror nok, jeg udtrykte mig generelt, da jeg talte om den måde, hvorpå vi havde været tilbøjelige til at blande formodninger og gisninger og ønsker og kendsgerninger sammen. Det var ikke et angreb på modstanderne. Jeg synes i og for sig, jeg lagde det meget blødt op og erkendte, at vi nok alle sammen i vor behandling af dette emne havde begået fejl, og at der var svagheder i den måde, hvorpå debatten har været ført.

Må jeg give et praktisk eksempel på, hvad der er sket. Jeg kan f. eks. fra uddannelsesområdet let hente eksempler på, hvordan vi har inddraget i vor debat nogle forslag, som er fremlagt fra Kommissionen, men som vi faktisk har behandlet, som om de var meget nærmere realisering, end de har været. Det har givet en mærkværdig debat, for der er jo ikke, selv om man siden 1964 har diskuteret, hvordan man skulle anerkende diplomer, endnu sket noget som helst på det område, og jeg tror, det varer